

en anelse uro, men jeg har den forventning, at sygeplejerskerne og hospitalslaboranterne er en meget ansvarlig faggruppe, og den ansvarlighed tror jeg faktisk også kommer til udtryk efter dagens forhandlinger og dagens beslutning.

Så jeg må igen afvise over for hr. Villy Søvn-dal, hr. Aage Frandsen og fru Jette Gottlieb, at der omkring dette indgreb skulle være krænkelse af menneskerettigheder, at der skulle være krænkelse af den fri forhandlingsret i henhold til internationale konventioner.

Vi har tidligere i historien set, at når der er samfundsmæssige hensyn, så er der også et samfundsmæssigt ansvar for at løse problemerne, og når parterne ikke er i stand til selv at løse disse, ja, så må det politiske system tage over for at finde en løsning på problemerne.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg havde den glæde at være til samråd i går aftes i Arbejdsmarkedsudvalget, og jeg fik det samme spørgsmål fra hr. Aage Frandsen, nemlig om Sundhedsministeriet har været i forhandlinger med Kommunernes Landsforening. Jeg svarede i aftes det samme, som jeg svarer nu: Det er ikke Sundhedsministeriets opgave at forhandle med Kommunernes Landsforening.

Der har vel været ført forhandlinger mellem Kommunernes Landsforening og Amdsrådsforeningen, men forhandlingerne ligger jo ikke i Sundhedsministeriet; de ligger i Arbejdsministeriet eller Finansministeriet. Det, der har været min opgave, har alene været at varetage nødberedskabet, sørge for, at sygehusene fungerede, og at folk fik den behandling, de skulle have, så der ikke opstod kritiske situationer.

At det kom så langt, at man har måttet gribe ind, er jo alene – som jeg forklarede i går – begrundet i den ustabile situation, der var skabt, hvor den pukkel, vi skubbede foran os, af folk, der skulle have behandling, plus det, at lockouten ville træde i kraft den 1. juni, netop ville skabe en så ustabil situation, at vi ikke ville kunne tage ansvaret for den.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstod på arbejdsministeren, at hun havde en forventning om, at når rapporten kommer til efteråret, kan parterne selv løse problemet. Men det er utrolig naivt, og det er endnu mere naivt med det indgreb, man laver her, for det, man har gjort, er jo, at man har givet arbejds-giverne

en recept på, hvordan de bare kan indtage en stejl holdning.

Man har sagt til arbejdsgiverne: Vær bare stejle, lav bare en massiv lockout, for så er I sikre på, at regeringen kommer og griber ind, at regeringen kommer og hjælper jer. Og det vil sige, at det, man har gjort, er, at man har givet arbejds-giverne det bedste våben ved klart at dokumentere, at sygeplejerskernes strejkeret er ren teori; den fungerer ikke i virkeligheden.

Så det, der desværre er problemet, er, at når man ulovliggør en fuldstændig lovlig og i øvrigt meget ansvarligt ført strejke, så lægger man selvfølgelig op til ulovlige aktioner. Og derfor håber jeg heller ikke, at vi i de kommende uger og måneder skal høre dem, der laver dette tvangsindgreb, hyle over, at sygeplejerskerne udnytter deres rettigheder til at kæmpe imod dette indgreb.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg er glad for, at vi er enige om, at det, der sker nu, ikke løser problemerne, og jeg er helt enig med arbejdsministeren, når denne fremhæver, at sygeplejerskerne og laboranterne er en ansvarlig faggruppe, der har gjort alt, for at den konflikt, der gik i gang, blev ført på en ansvarlig måde med det nødberedskab, der skulle til, for at ingen led unødigt skade.

Men hvem er de uansvarlige så? De uansvarlige er arbejdsgiverne, for det er jo dem, der vil gennemføre en uansvarlig lockout, der dels giver problemer og dels giver undskyldningen for dette indgreb. Og det er altså i den situation, hvor det er arbejdsgiverne, der fremprovokerer tingene, at man griber ind på en måde, der entydigt svækker de ansatte og er til gavn for arbejdsgiverne – og så oven i købet på en måde, hvor vi med sikkerhed ved, at det både nu og i lang, lang tid fremover vil skabe masser af problemer i sektoren.

(Kort bemærkning).

Villy Søvn-dal (SF):

Jeg kan konstatere, at arbejdsministeren ikke svarede på mit spørgsmål, hvilket er forståeligt, da det formentlig er svært at svare på.

Mit spørgsmål lød: Kan man forestille sig en situation, hvor de begrundelser, som ministeren brugte for at gribe ind, ikke eksisterer?

Arbejdsministeren sagde jo, at når der er en alvorlig situation, når der er tvingende grunde, og når det gælder ældre og syge, så gælder ret-